

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága
mint felülvizsgálati bíróság
Pfv.VI.20.103/2010/6.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Szabó V. László ügyvéd által képviselt I.r. és a Halászné dr. Balkay Hanna ügyvéd által képviselt II.r. felpereseknek a dr. Tutsek Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása, szerződés teljesítése, illetve kártérítés iránt a Fővárosi Bíróságnál 6.UP.633 552/2005. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21 684/2007/9. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az I.r. felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500 000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az I.r. felperes által le nem rótt 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A **r.-i** külterületi ingatlan a Magyar Állam tulajdonában az alperes kezelésében állt. Az alperes az ingatlan értékesítésére pályázatot írt ki, amelyre a II.r. felperes nyújtott be pályázati anyagot 1998. május 12-én azzal, hogy a megvásárolandó területen vadászházat kíván építtetni. Az I.r. felperes a II.r. felperes ügyvezetője és közvetlen irányítással rendelkező tagja volt. 1998. július 6-án a pályázat kiírója értesítette a II.r. felperest, hogy megnyerte a pályázatot.

1998. november 25-én a II.r. felperes és az alperes között adásvételi szerződés jött létre. Még ezt megelőzően, 1998. szeptember 28-án az I.r. felperes bizományi szerződést kötött a II.r. felperessel, amelyben megbízta a II.r. felperest, hogy maximum 2 000 000 forint vételárig pályázatot nyújtson be az alpereshez az I.r. felperes javára és végezze el az ezzel kapcsolatos összes ügyintézési feladatot. Az 1998. november 25-én megkötött adásvételi szerződésben vevőként a II.r. felperes van feltüntetve, de a 6. pontjában már szerepel, hogy a vevő az adásvételi szerződést bizományosként, a megbízója javára köti meg. A szerződés alapján az 1 907 500 forint teljes vételár kifizetésre került. Az alperes külön nyilatkozatban hozzájárult a tulajdonjog bejegyzéséhez és az ingatlan különleges rendeltetésének törléséhez.

A II.r. felperesnek a tulajdonjog bejegyzés iránti kérelmét a földhivatal elutasította azzal indokolva, hogy az ingatlan be nem épített része termőföldnek minősül, így az a termőföldről szóló 1994. évi LV. törvény 6. §-ában rögzített tulajdonszerzési korlátozás alá esik. A jogorvoslati eljárások során a földhivatal döntését e részében a bíróság megerősítette, ugyanakkor a felülvizsgálati eljárásban eljáró Legfelsőbb Bíróság a Kfv.III.38 521/2000/6. számú ítéletével új eljárásra kötelezte a közigazgatási szervet azzal, hogy a jogszerző a megbízó, tehát jelen per I.r. felperese, aki természetes személyként korlátozás alá nem esik, így a tulajdonjog az ő javára bejegyezhető.

Az új eljárásban a földhivatal az I.r. felperes tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmét is elutasította. Utalt arra, hogy az I.r. felperes többszöri hiánypótlás ellenére nem csatolta a megvalósulási térképet és a változási vázrajzot. A döntést a másodfokon eljáró ingatlanügyi hatóság és a Nógrád Megyei Bíróság is megerősítette.

Az I.r. felperes 2005. augusztus 10-én írásban bejelentette az alperesnek, az akadályozta meg az ingatlan tulajdonjogának a javára történő bejegyzését, hogy az alperes nem intézkedett az új besorolási osztályba történő sorolásról.

Az alperes a 2005. szeptember 7-én kelt levélében közölte, hogy az adásvételi szerződést semmisnek tekinti, mivel az 1048/1997. (V.13.) Korm. határozat mellékletét képező versenyeztetési szabályzat 37. pontjára tekintettel a megbízó javára történő szerződéskötésre nem lett volna lehetőség. Felajánlotta, hogy a pályázat nyertesének nyilvánított II.r. felperessel utólag megkötí az adásvételi szerződést, vagy ennek elállása esetén elszámol a II.r. felperessel.

2005. november 21-én a II.r. felperes jogi képviselője írásban közölte az alperessel, hogy érdekmúlás miatt nem kívánja megkötni az adásvételi szerződést a perbeli ingatlanra. A visszajáró vételár tekintetében jelezte, hogy a követelését több szervezetre engedményezte, köztük az I.r. felperesre 2 681 866 forint erejéig. A II.r. felperesnek ugyanis az alperessel szemben e szerződésen kívüli jogviszonyból is volt követelése. Bár a II.r. felperes 2005. december 7-én megpróbálta az elállási és az engedményezési nyilatkozatait visszavonni, az alperes a szerződéstől való elállásra tekintettel már csak elszámolásra látott jogi lehetőséget.

Az I.r. felperes módosított keresetében kártérítés jogcímén a Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapítottnan kérte az alperes kötelezését 215 000 000 forint és kamatai megfizetésére, valamint a vételár 2005. november 25. napjáig terjedő időre kamatokkal növelt összegének, 3 608 845 forintnak a megfizetésére és ennek 2005. november 26. napjától járó törvényes késedelmi kamataira is igényt tartott. Előadta, hogy a vételárat maga fizette ki, tagi kölcsönt nyújtott a II.r. felperesnek, illetve utalt az engedményezésre. Előadta továbbá, hogy az ingatlan hasznosításának megghiúsulása miatt elmaradt haszon jogcímén 215 000 000 forint kártérítést igényel, amelynek 2005. szeptember 22. napjától járó törvényes késedelmi kamatára is igényt tart.

A II.r. felperes kérte az üggyel kapcsolatos kiadásai megtérítését, valamint másodlagosan azt, hogy a vételárat, illetve a kártérítési összeget a II.r. felperes javára ítélje meg a bíróság. Harmadlagosan pedig, mint a pályázat nyertese kérte a tulajdonjoga megállapítását és annak földhivatali bejegyzésének elrendelését a perbeli ingatlanra.

A felperesek az adásvételi szerződést megtévesztés jogcímén is megtámadták. Álláspontjuk szerint a megtévesztés abban nyilvánult meg, hogy a szerződés 1. pontja kifejezetten rögzítette, hogy az ingatlan nem termőföld.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Ellenkérelmében előadta, hogy a pályázati ajánlatában a II.r. felperes nem utalt arra, hogy bizományosként tett volna ajánlatot és a vételárat is a kft. egyenlítette ki. Az I.r. felperes javára szerződést nem lehetett volna kötni, mert a pályázaton nem vett részt. A szerződés a megkötött formájában semmis, így a Ptk. 237. § (1) bekezdése alkalmazásával az eredeti állapot helyreállításának van helye. A 3 608 842 forint összegű vételár követelést az alperes elismerte. A szerződés létrehozására irányuló kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy a korábban bejelentett elállásra tekintettel a kérelem nem teljesíthető. A megtámadással kapcsolatban utalt arra, hogy a

megtámadási határidő eltelt. A kártérítési igény megalapozottságát is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest arra kötelezte, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a II.r. felperesnek 1 705 966 forintot és annak 2005. november 26. napjától járó törvényes késedelmi kamatait, a kereset ezt meghaladó részét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az 1998. november 25-én kötött adásvételi szerződés semmis, mert az sérti az 1048/1997. (V.13.) Korm. határozat III. fejezet 37. pontját és az államháztartásról szóló 1992. évi XXXVIII. törvény (Áht.) 109/K. §-ának (3) bekezdésében foglalt szabályt. A II.r. felperes a maga nevében nyújtott be pályázatot, miután a bizományi szerződés a felperesek között később jött létre. A pályázat nyertese a II.r. felperes volt. Az alperesnek csak a pályázat nyertésével volt joga adásvételi szerződést kötni, ugyanakkor a megkötött szerződésből kiderül, hogy a II.r. felperes bizományosként jár el. Erre tekintettel a Ptk. 237. §-a alapján a semmis szerződés miatt az eredeti állapot helyreállításának van helye.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a szerződés érvénytelen volta önmagában nem zárta ki az alperes kártérítési felelősségének megállapíthatóságát, azonban a Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételek nem álltak fenn. Az I.r. felperes nem volt a pályázat nyertese, az ingatlanra érvényes adásvételi szerződést nem kötött, így az ingatlannal kapcsolatban elmaradt haszonból származó kárigényre irányuló követelése nem megalapozott. Az I.r. felperessel szemben az alperes részéről jogellenes magatartás tanúsítása nem állapítható meg. Emellett az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a kártérítésösszegszerűsége sem bizonyított, holott a bizonyítási teher a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az I.r. felperesre hárult. A pályázatban a II.r. felperes azt jelezte, hogy vadászházat kíván létesíteni, az I.r. felperes pedig a kártérítési igényével kapcsolatban azt adta elő, hogy belterületté való átminősítést követően parcellázni kívánta a területet és azon építési telkeket alakított volna ki. Az elsőfokú bíróság elutasította a felpereseknek a Ptk. 210. § (4) bekezdésére alapított, a szerződés megtámadására vonatkozó igényét is.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a keresetüknek való helytadást, vagy az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására való utasítását kérték. Az elsőfokú ítélet ellen az alperes is fellebbezést nyújtott be, amelyben a marasztalás összegének 200 000 forintra való leszállítását és a javára megítélt perköltség összegének felemelését kérte.

A másodfokú bíróság az alperest terhelő marasztalás összegét 3 608 845 forintra és annak 2005. november 26. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamataira felemelte. Az alperes fellebbezésének helyt adva az elsőfokú perköltség összegét 2 000 000 forintban határozta meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság az I.r. felperesnek az eljárási szabálysértésekre vonatkozóan előadott fellebbezési kérelmét nem találta megalapozottnak, illetve azt állapította meg, hogy az eljárási szabálysértés nem volt olyan súlyos, amely hatályon kívül helyezésre adna okot. A másodfokú bíróság utalt arra, hogy az 1998. november 25-i adásvételi szerződéssel kapcsolatban nem a pályáztatási szabályok megsértése történt, hanem olyan személy javára kötöttek szerződést, aki nem volt pályázó. A pályázat az adásvételi szerződést kötő fél ajánlata a vételre. Az 1998. november 25-én kelt, a II.r. felperes által az I.r. felperes javára az alperessel kötött szerződés tehát semmis, amelyre a Ptk. 237. § (1) bekezdésében foglaltakat kell alkalmazni, ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt.

A másodfokú bíróság a tényállást azzal egészítette ki, hogy a II.r. felperes és az I.r. felperes között létrejött engedményezési szerződés is megszűnt, ebből az következik, hogy az eredeti állapot helyreállítása körében a II.r. felperes javára kell visszatéríteni az alperes által is elismert 3 608 845 forintot és ennek 2005. november 26. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait, amelynek mértéke a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapszik.

A kártérítési igénnyel kapcsolatban a másodfokú bíróság utalt arra, hogy az érvénytelen szerződés megkötése mind a felperesek, mind az alperes jogellenes magatartásának a következménye, így a felperesek a Ptk. 340. § (1) - (2) bekezdése alapján nem is tarthatnának igényt arra a kárra, amely az által következett be, hogy a kár bekövetkezésében közrehatottak. Nem bizonyított emellett a perben az sem, hogy az ingatlant belterületté lehetett volna-e nyilvánítani és, hogy a kialakított építési telkeket a felperesek akként tudták volna értékesíteni, hogy azon 215 000 000 forint nyereség keletkezzen.

A jogerős ítélettel szemben az I.r. felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Ebben kérte, hogy a Legfelsőbb Bíróság a jogszabályokkal összhangban álló döntést hozzon, ennek keretében állapítsa meg, hogy I.r. felperes a Minisztérium kezelésében lévő **r.-i** hrsz.-ú kivett udvar és lőszerraktár értékesítésére kiírt pályázat nyertese, ennek alapján az ingatlanra kiírt pályázat alapján 1998. november 25-én kötötte és az alperes között a szerződés érvényesen létrejött és kötelezze az alperest a 24/1976.

(MÉM.É.20.) MÉM utasítás szerinti átsorolási kötelezettsége teljesítésére. Fenntartotta a kártérítési igényét is azzal, hogy az alperes jogellenes magatartása következtében kára keletkezett, amelyet az alperes 215 000 000 forint összegben és járulékaiban a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján megtéríteni köteles.

Az I.r. felperes szerint a jogerős ítélet többszörösen jogszabálysértő, a megállapított tényállás iratellenes és logikailag ellentmondó, a bizonyítékok mérlegelése kirívóan okszerűtlen, emellett a bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének sem.

A felülvizsgálati kérelemben az I.r. felperes arra hivatkozott, hogy az alperes képviselőjeként eljáró **K. Zs.** ingatlanhasznosítási osztályvezetővel már 1998. június 4-én közölték, hogy a II.r. felperes nem a saját nevében, hanem mint bizományos tett ajánlatot, erről kézzel írott nyilatkozat készült, amelyet az alperes képviselője az ügy aktáihoz csatolt. A megkötött szerződésben ennek megfelelően a II.r. felperes már bizományosként szerepel és a jogszerzés az I.r. felperes javára történt. A II.r. felperes, mint bizományos tulajdonosa és a megbízója ugyanaz a személy volt, az I.r. felperes, így lehetőség volt az ajánlati kötöttség határidejének lejárta előtt a módosításra, amit a kiíró elfogadott. A közigazgatási eljárásban született bírósági határozat alapján az I.r. felperes tulajdonjoga bejegyzésre került volna, ez azonban azért nem történt meg, mert az alperes nem tett eleget az átsorolási kötelezettségének. Az I.r. felperes hiába készítette el a kért változási vázrajzot és a megvalósulási térképet, ez csak az alperes együttműködésével lett volna elfogadható a földhivatal részére. Az alperes azonban a későbbiekben már az adásvételi szerződés semmissége mellett foglalt állást és így további együttműködésre nem volt hajlandó.

A kártérítési igénnyel kapcsolatban az I.r. felperesnek az volt az álláspontja, hogy az átsorolási kötelezettséget az alperes elmulasztotta, ezzel megakadályozta az I.r. felperes tulajdonszerzését, amely megalapozza az I.r. felperes kártérítési igényét. A bíróságok jogellenesen alkalmazták a PK. 32. számú állásfoglalást és a Ptk. 507. § (1) bekezdésében foglaltakat is.

Az I.r. felperes a felülvizsgálati kérelmében utalt arra, hogy a II.r. felperes felszámolás alá került, így a II.r. felperes és az alperes között létrejövő szerződésnek már nem lett volna értelme, mert az ingatlan a felszámolási vagyonba került volna.

Az I.r. felperes szerint a bíróság anyagi jogi jogszabálysértést is elkövetett, mert tévesen értelmezte az 1048/1997. (V.13.) Korm.

határozat mellékletének 37. pontját, valamint az Áht. 109/K. § (3) bekezdését. Álláspontja szerint a pályázati anyaghoz csatolt, kézírással készült nyilatkozat alapján az alperes elfogadta, hogy a szerződést kötő partner nem az II.r., hanem az I.r. felperes lesz és így is készítette el az adásvételi szerződést, majd az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéshez engedélyt adott. A felek között tehát érvényesen létrejött a szerződés és így nem lehetett volna a Ptk. 237. §-át alkalmazni.

Az I.r. felperes eljárásjogi szabálysértésként utalt arra, hogy az eljáró bíróság nem adott lehetőséget szakértő kirendelésére, ugyanakkor azt állapította meg, hogy a bizonyítási teher az I.r. felperesre hárult a kárösszegszerűsége vonatkozásában. Kifogásolta az I.r. felperes, hogy az ügyben az alperes részéről eljáró **K. Zs.** tanúkénti meghallgatására nem kerülhetett sor.

Az alperes a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az I.r. felperes a perbeli ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés érvényességét és ezáltal a javára szóló voltát azzal kívánta alátámasztani a felülvizsgálati kérelemben, hogy az alperes képviselője már júniusban tudomást szerzett arról, hogy a pályázó valójában bizományosként jár el és az I.r. felperes javára kívánja megszerezni az ingatlant. Ezzel kapcsolatban kifogásolta, hogy a bíróság az alperesnek az ügyben eljáró képviselőjét nem hallgatta ki.

A jogerős ítélet jogszerűen utal arra, hogy az 1998. november 25-én megkötött adásvételi szerződést kizárólag a II.r. felperessel köthette volna meg az alperes. A pályázat benyújtására 1998. májusában került sor, ekkor a pályázó a II.r. felperes volt és a pályázatban semmiféle utalás nem történt arra, hogy az I.r. felperes javára járna el. A felülvizsgálati kérelemben is csak arra hivatkozik az I.r. felperes, hogy a pályázat benyújtását követően, 1998. júniusában tájékoztatást adtak arról az alperes képviselőjének, hogy a II.r. felperes bizományosként szeretne részt venni az eljárásban.

Az Áht 109/K. § (3) bekezdése szerint a kincstári vagyon értékesítésére vonatkozó jogszabályok megsértésével kötött szerződés semmis. A kincstári vagyon kezeléséről és értékesítéséről szóló, a pályázat és a szerződéskötés időpontjában hatályos 183/1996. (XII.11.) Korm. rendelet alapján született meg a kincstári vagyon értékesítéséről szóló 1048/1997. (V.13.) Korm. határozat, amely tartalmazza a vagyonértékesítési szabályzatot.

E szerint a kincstári vagyont - törvényben vagy kormányrendeletben meghatározott kivételekkel az Áht. 109/D. § (3) bekezdése a/, b/ és c/ pontja szerinti eljárások keretében versenyeztetés útján kell értékesíteni.

A pályázati ajánlatokat a lehető legrövidebb időn belül, de legkésőbb az ajánlattételi határidő lejártát követő harminc napon belül el kell bírálni. A kiíró jogosult megvizsgálni az ajánlattevők alkalmasságát a szerződés teljesítésére, és ennek során a csatolt dokumentumok eredetiségét is ellenőrizheti. A kiíró a pályázati felhívásban meghatározott értékelési szempontok alapján bírálja el és rangsorolja a pályázati ajánlatokat. A pályázat nyertese az, aki a pályázati felhívásban rögzített feltételek teljesítése mellett a legjobb ajánlatot tette.

A kiírónak a kincstári vagyon értékesítésére vonatkozó szerződést a pályázat nyertesével kell megkötnie. A nyertes visszalépése esetén - ha erre vonatkozó kitétel a pályázati felhívásban szerepel - a pályázat soron következő helyezettjével kell megkötni a szerződést, amennyiben annak ajánlata megfelelő a kiíró számára.

A versenyeztetési szabályzatra a pályázati felhívás konkrét utalást tartalmazott és szerepelt benne az is, hogy visszalépés esetén a kiíró a pályázat soron következő helyezettjével köt szerződést.

A fentiekből egyértelmű, hogy olyan személlyel, aki a pályázaton a maga nevében ajánlatot nem tett, az alperes nem köthetett érvényes szerződést és ezekről a feltételekről a pályázat összes résztvevője tudomással bírt. Nem véletlen, hogy az I.r. felperes csak a pályázat megnyerését követően lépett fel megbízóként. Az 1048/1997. (V.13.) Korm. határozat III. fejezet 37. pontja, illetve az Áht. 109/K. § (3) bekezdése alapján tehát az alperes kizárólag a II.r. felperessel köthette volna meg az adásvételi szerződést.

A kifejtettek alapján tehát a perbeli adásvételi szerződés semmis. A jogszabályba ütközés objektív jogi kategória, nincs jelentősége tehát annak, hogy az alperes akkori képviselője elismerte az I.r. felperes lehetséges jogszerzését és a tulajdonjoga bejegyzéséhez az engedélyt kiadta. Indokolatlan lett volna ezért az eljáró személy tanúkénti meghallgatása, amelyet a bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján jogszerűen mellőzött. Az alperes a perben hivatkozott a szerződés semmisségére, de azt a bíróság hivatalból is észlelni köteles, hogy a szerződés jogszabályba ütközik. A fentiekre tekintettel teljességgel megalapozatlan az I.r. felperesnek az az igénye, hogy a bíróság a pályázat nyertesének nyilvánítsa, mivel a saját nevében a pályázaton nem vett részt. Miután nem az I.r. felperes volt a pályázat nyertese, közötté és az alperes között az

1998. november 25-i adásvételi szerződés érvényesen nem jöhetett létre. Így az alperes arra sem kötelezhető, hogy az I.r. felperes tulajdonjogának bejegyzéséhez az ingatlan-nyilvántartási szabályok szerint szükséges átsorolási kötelezettségnek eleget tegyen.

Az I.r. felperes egyébként azt, hogy a szerződés közötté és az alperes között jött volna létre, a per korábbi szakaszában nem adta elő, a II.r. felperes tulajdonszerzésének megállapítására terjesztettek elő a felperesek kérelmet.

A Legfelsőbb Bíróság Kfv.III.38 521/2000/6. számú ítéletében foglaltak a jelen ügyben nem minősülnek ítélt dolognak figyelemmel arra, hogy a közigazgatási eljárásban a közigazgatási határozat jogszabályszerű voltának felülvizsgálatára kerül sor és nem a bejegyzés alapjául szolgáló szerződés érvényességét vizsgálják. Az említett határozatban a közigazgatási perben eljáró bíróság csak annak vetületében foglalkozott a bizományi szerződéssel, hogy annak alapján az I.r. felperest tekintette jogszerzőnek, akivel szemben a termőföldről szóló törvény 6. §-ában foglalt korlátozás nem érvényesül, így az ő tulajdonszerzésének a vizsgált szempontból nem volt akadálya. Mindez nem zárja ki azt, hogy a szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek tárgyában döntő bíróság a szerződés érvénytelenségét állapítsa meg.

A kifejtettek alapján a jogerős ítéletben a bíróság a jogszabályoknak megfelelően értékelte a perben említett kormányhatározat mellékletének 37. pontjában foglaltakat és az Áht. 109/K. § (3) bekezdésének tartalmát. Ebből következően a Ptk. 237. §-ának alkalmazása nem volt jogellenes.

Az I.r. felperes szerint a kártérítési igénye elutasítása is jogszabálysértő volt. A Legfelsőbb Bíróság ezzel kapcsolatban is osztja a jogerős ítéletben foglaltakat. A pályázat nyertese a II.r. felperes volt, az alperesnek nem volt az irányadó jogszabályok alapján lehetősége arra, hogy az I.r. felperessel vagy a javára érvényes szerződést kössön. Az alperes tehát nem járt el jogellenesen, amikor az I.r. felperes javára megkötött adásvételi szerződés semmisségére hivatkozott. Az alperes felajánlotta, hogy a pályázat nyertésével a II.r. felperessel a szerződést megkötí, az azonban erre nem tartott igényt.

A Ptk. 339. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek tehát az I.r. felperes kereseti kérelme nem felel meg. Az alperes vele szemben jogellenes magatartást nem tanúsított, a felperes kára és az alperes magatartása között az okozati összefüggés nem állapítható meg és helytállóan utalnak az eljáró bíróságok arra is, hogy a felperes által előadott kárösszeg igen vitatható, számos

bizonytalan tényezőtől függő. Így semmi adat nincs arra, hogy a perbeli ingatlan belterületbe vonható lett volna és ott építési telkek kialakíthatók lettek volna. A kárösszegezésének azonban a kifejtettek alapján nincsen jogi jelentősége, erre tekintettel jogszerű volt a bíróság eljárása abban a kérdésben is, hogy a szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványnak az I.r. felperes vonatkozásában nem tett eleget.

A kifejtettek alapján a Legfelsőbb Bíróság a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint - a Pp. 274. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tárgyaláson kívül hozott határozatával - hatályában fenntartotta.

Az I.r. felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte az I.r. felperest az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségei megfizetésére. Ennek összegét a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdéseinek figyelembevételével határozta meg, mérlegelve az alperest képviselő jogi képviselőnek a felülvizsgálati eljárásban kifejtett munkáját, valamint az ügy igen magas pertárgyértékét. A megállapított ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az I.r. felperes a perben teljes személyes költségmentességben részesült, ezért az általa a felülvizsgálati eljárásban a le nem rótt illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. május 4.

. Kollár Márta sk. a tanács elnöke, Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
előadó bíró, dr. Puskás Péter sk. bíró.

A kiadmány hitelül:

bíróági írnok